TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2006. gada 18. jūlijā *

Lieta C-119/04

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 228. pantam, ko 2004. gada 4. martā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv E. Traversa [*E. Traversa*] un L. Pinjataro [*L. Pignataro*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz M. Fjorilli [*M. Fiorilli*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*], tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], R. Šintgens [*R. Schintgen*], N. Kolnerika [*N. Colneric*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents), J. Klučka [*J. Klučka*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 15. novembrī,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 26. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Eiropas Kopienu Komisija savā prasības pieteikumā lūdz Tiesu:

— atzīt, ka Itālijas Republika, neveicot visus pasākumus, ko uzliek 2001. gada 26. jūnija spriedums lietā C-212/99 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-4923. lpp.), nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 228. pantu;

— piespriest Itālijas Republikai, sākot no šī sprieduma pasludināšanas brīža līdz minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izpildes brīdim, maksāt Komisijai kavējuma naudu, ieskaitot to kontā "Eiropas Kopienas pašu līdzekļi" EUR 309 750 apmērā par katru nokavēto dienu, veicot vajadzīgos pasākumus iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izpildei;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 EKL 39. panta 1. punkts noteic:

"Kopienā nodrošina darba ņēmēju pārvietošanās brīvību."

3 Saskaņā ar EKL 39. panta 2. punktu pārvietošanās brīvība nozīmē, ka tiek likvidēta jebkāda dalībvalstu darba ņēmēju diskriminācija pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem.

Valsts tiesiskais regulējums

4 2004. gada 14. janvārī Itālijas valdība pieņēma Dekrētu-likumu Nr. 2 par steidzamiem noteikumiem attiecībā uz lingvistu darba samaksu noteiktās universitātēs un attiecībā uz kvalifikāciju atbilstību (2004. gada 15. janvāra *GURI* Nr. 11, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "Dekrēts-likums Nr. 2/2004").

5 Dekrēta-likuma Nr. 2/2004 1. panta 1. punktā paredzēts:

"Izpildot [..] Tiesas 2001. gada 26. jūnijā pieņemto spriedumu lietā C-212/99, lingvistiem, kas ir bijušie svešvalodas lektori [turpmāk tekstā — "bijušie lektori"] Bazilikātas [*Basilicate*], Milānas, Palermo, Pizas, Romas "La Sapienza" universitātēs un Austrumu universitātes institūtā Neapolē [turpmāk tekstā — "attiecīgās universitātes"], proporcionāli to pasniegtajām mācību stundām un, ņemot vērā, ka pilns darba laiks atbilst 500 mācību stundām, tiek maksāts tikpat, cik pētniekiem, kuri darbā pieņemti uz noteiktu laiku, sākot ar pirmo nodarbinātības dienu, izņemot iespējamus labvēlīgākus nosacījumus; [..]."

6 Saskaņā ar 1. pantu 1987. gada 2. marta Dekrētā-likumā Nr. 57, jaunajā redakcijā — 1987. gada 22. aprīļa Likums Nr. 158 (1987. gada 3. marta *GURI* Nr. 51, *serie generale*), kas groza Republikas prezidenta 1980. gada 11. jūlija Dekrēta Nr. 382 32. pantu (1980. gada 31. jūlija *supplemento ordinario GURI* Nr. 209), maksimālais stundu skaits, kas gadā jāpasniedz pētniekiem-pasniedzējiem, ir 350 mācību stundas pilna darba laika režīmā un 200 mācību stundas nepilna darba laika režīmā. Uz nepilnu darba laiku darbā pieņemto pētnieku atalgojums ir noteikta naudas summa, kurā iekļauta atlīdzība par 200 mācību stundu pasniegšanu un par pētniecību, kuras ilgums nav noteikts.

7 51. pants Darba koplīgumā universitātes sektorā strādājošajiem darbiniekiem (turpmāk tekstā — *"CCNL"*), kas noslēgts uz laiku no 1994. līdz 1997. gadam, paredzēja 500 mācību stundas gadā līdzstrādniekiem un dzimtās valodas lingvistiem-ekspertiem (turpmāk tekstā — "līdzstrādnieki un lingvisti-eksperti"). Šie vispārējie noteikumi pieļāva atkāpes.

Spriedums lietā Komisija/Itālija

8 Iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija rezolutīvās daļas 1) punktā Tiesa ir nospriedusi:

"Itālijas Republika, nenodrošinot, ka tiek atzītas bijušo lektoru, kas kļuvuši par līdzstrādniekiem un lingvistiem-ekspertiem, iegūtās tiesības, lai gan šādas tiesības ir garantētas visiem valsts darba ņēmējiem, nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar [EKL 39.] pantu."

Pirmstiesas procedūra

9 Ar 2002. gada 31. janvāra vēstuli Komisija atgādināja Itālijas iestādēm par pienākumu izpildīt no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izrietošās saistības.

10 Ar 2002. gada 10. aprīļa, 8. jūlija un 16. oktobra vēstulēm minētās iestādes atbildēja uz šo atgādinājuma vēstuli, nosūtot Komisijai šādu informāciju:

— 2002. gada 27. marta vēstules kopiju, kurā Itālijas Izglītības, universitāšu un zinātniskās pētniecības ministrs uzaicināja attiecīgās universitātes 45 dienu termiņā izpildīt iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija;

— informāciju par minēto universitāšu pieņemtajiem aktiem, "lai, pamatojoties uz Tiesas pieņemto spriedumu, nodrošinātu, ka bijušajiem lektoriem tiek atzīts sniegto pakalpojumu stāžs";

— paskaidrojumus par katras universitātes pieņemto lēmumu saturu un sekām.

11 Pēc šo vēstuļu saņemšanas Komisija ar 2002. gada 11. decembra vēstuli lūdza Itālijas iestādēm izskaidrot attiecīgo universitāšu piemēroto metodi un kritērijus, aprēķinot darba samaksas piemaksas apmēru, kas piešķirts bijušajiem lektoriem, kuri kopš 1994. gada ir iekļauti jaunizveidotā līdzstrādnieku un lingvistu-ekspertu sastāvā.

12 Itālijas valdība ar 2003. gada 24. janvāra vēstuli atbildēja uz šo lūgumu, nosūtot Komisijai *CCNL* — otrais finanšu periods uz diviem gadiem — no 2000. līdz 2001. gadam — projektu, ko 2002. gada 18. decembrī parakstīja valdības aģentūra, kurai uzdots risināt sarunas par darba līgumiem valsts sektorā (*ARAN*), un universitātes darbinieku arodbiedrības. Šajā projektā bija iekļauts īpašs regulējums attiecībā uz līdzstrādniekiem un lingvistiem-ekspertiem (bijušie lektori), lai "ievērotu Tiesas 2001. gada 26. jūnijā pieņemto spriedumu lietā C-212/99".

13 Komisija, uzskatot, ka šie pasākumi nepierāda, ka tiek izbeigta pienākumu neizpilde, 2003. gada 30. aprīlī nosūtīja Itālijas Republikai argumentētu atzinumu, kurā tā secināja, ka šī dalībvalsts, neveicot visus pasākumus, kas vajadzīgi iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izpildei, nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 39. pantu. Komisija atgādināja šai dalībvalstij, ka, ja lieta nonāks Tiesā, tā lūgs piespriest dalībvalstij maksāt kavējuma naudu. Turklāt minētajā argumentētajā atzinumā tika noteikts, ka Itālijas Republikai jāveic pasākumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu šo atzinumu divu mēnešu laikā, skaitot no tā paziņošanas brīža.

14 Atbildot uz šo argumentēto atzinumu, Itālijas valdība nosūtīja Komisijai vairākus dokumentus, tostarp 2003. gada 16. jūnija un 12. novembra vēstules, informējot to attiecīgi par 2003. gada 13. maijā noslēgtā *CCNL* galīgo versiju un pasākumiem, kurus kompetentās iestādes bija iecerējušas veikt īsā laikā. 2004. gada 28. janvārī šī valdība nosūtīja Komisijai Dekrēta-likuma Nr. 2/2004 kopiju.

15 Šādos apstākļos Komisija, uzskatot, ka Itālijas Republika nav pilnībā izpildījusi iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, nolēma celt šo prasību.

Par pienākuma neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

16 Komisija atzīst, ka saskaņā ar *CCNL* galīgās versijas 22. panta 3. punktu "papildu sarunu laikā tiks izpildīts [..] Tiesas 2001. gada 26.jūnijā pieņemtais spriedums lietā

C-212/99 [..], nosakot darba samaksas skalu, ņemot vērā [līdzstrādnieku un lingvistu-ekspertu] iegūto pieredzi". Komisija uzskata, ka šī galīgā versija pat neidentificē darba ņēmējus, kuru darbība tiek uzskatīta par līdzvērtīgu bijušo lektoru darbībai.

17 Komisija turklāt atzīst, ka Dekrētā-likumā Nr. 2/2004 bijušo lektoru kategorija pielīdzināta pētnieku, kas pieņemti darbā uz nepilnu darba laiku, kategorijai. Tomēr pret svešvalodas lektoru, kas strādā pilnu darba laiku, būtu jāizturas tāpat kā pret pētnieku, kas pieņemts darbā uz pilnu darba laiku, ja vien pret pēdējo minēto nav nelabvēlīgāka attieksme jautājumā par darba samaksas parādiem un tiesībām uz vecuma pensiju. Tas, ka darba samaksa bijušajiem lektoriem palielināta, sākot no noteikta datuma, pats par sevi nenozīmē, ka ir novērsta diskriminācija pilsonības dēļ.

18 Komisija norāda, ka Itālijas Republika nav pierādījusi, ka universitātes ir samaksājušas maksājamos darba samaksas parādus un pieaugumu, kā arī sociālā nodrošinājuma iemaksas, uz kurām bijušajiem lektoriem bija tiesības, ņemot vērā to faktiski pasniegtās mācību stundas.

19 Itālijas Republika uzskata, ka pieņemtās iniciatīvas ir jāizvērtē, ņemot vērā darba attiecību tiesiskā regulējuma sistēmu Itālijā, kas balstās uz koplīgumiem.

20 Saskaņā ar minētās dalībvalsts teikto Dekrēta-likuma Nr. 2/2004 pieņemšanas mērķis bija precīzi atrisināt kolektīvo sarunu neizdošanos universitātēs. Šajā nolūkā šis dekrēts-likums uzdeva universitātēm, kuras nebija izpildījušas savus pienākumus, atjaunot bijušo lektoru karjeru, par atskaites punktu ņemot vērā pētnieku, kas pieņemti darbā uz nepilnu darba laiku, darba samaksu.

21 Itālijas iestādes apgalvo, ka šīs valsts darba ņēmēju kategorijas izvēli attaisno apstāklis, ka pētnieku, kas pieņemti darbā uz pilnu darba laiku, funkcijas nav iespējams pielīdzināt bijušo lektoru funkcijām.

22 No vienas puses, pētnieku pamatuzdevums ir veikt zinātniski pētniecisku darbu, savukārt mācību stundu pasniegšanai to funkcijās ir piešķirama tikai otršķirīga loma. Jebkāds citāds risinājums samazinātu zinātniskajai pētniecībai atvēlēto daļu universitātes pētnieka darba samaksā.

23 No otras puses, bijušo lektoru un pētnieku, kas pieņemti darbā uz nepilnu darba laiku, pielīdzināšana būtībā ir izskaidrojama ar to, ka pēdējiem minētajiem nav ekskluzīvas darba attiecības ar darba devēju, kas ļauj tiem veikt arī brīvo profesiju darbu.

24 Šādos apstākļos iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izpildei nepieciešams tikai, lai attiecīgo universitāšu noslēgtajos koplīgumos papildus tiktu iekļauts punkts, kurā būtu noteikti kritēriji, kas ļauj nodrošināt bijušo lektoru viņu iepriekšējās darba attiecībās iegūto tiesību saglabāšanu.

Tiesas vērtējums

25 Vispirms jāatgādina, ka dalībvalsts, lai pamatotu Kopienu tiesībās paredzētu saistību neievērošanu, nevar aizbildināties ar iekšējās tiesību sistēmas normām, praksi vai situāciju (skat. tostarp iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, 34. punkts, un 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā C-195/02 Komisija/Spānija, Krājums, I-7857. lpp., 82. punkts).

26 Tādējādi nav atbalstāms Itālijas Republikas norādītais arguments, saskaņā ar kuru jautājums par bijušo lektoru iegūto tiesību atzīšanu ir izvērtējams, ņemot vērā darba attiecību tiesiskā regulējuma sistēmu Itālijā, kuras pamatā ir koplīgumi.

27 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru datums, kas jāņem vērā, novērtējot pienākumu neizpildi, pamatojoties uz EKL 228. pantu, ir saskaņā ar minēto normu izstrādātajā argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigas (skat. 2005. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-304/02 Komisija/Francija, Krājums, I-6263. lpp., 30. punkts, un 2006. gada 14. marta spriedumu lietā C-177/04 Komisija/Francija, Krājums, I-2461. lpp., 20. punkts).

28 Šajā lietā nav strīda par to, ka datumā, kurā izbeidzās 2003. gada 30. aprīļa argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Itālijas Republika vēl nebija veikusi visus pasākumus, kādi nepieciešami iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija izpildei.

29 Kā izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija 21. un 22. punkta, saskaņā ar EKL 39. pantā paredzēto vienlīdzīgas attieksmes principu bijušajiem lektoriem, kuriem bijis darba līgums uz noteiktu laiku, šī līguma aizstāšanas ar līgumu uz nenoteiktu laiku brīdī jāsaglabā visas viņu tiesības, kas iegūtas, sākot no to pirmās nodarbinātības dienas. Šī garantija skar ne tikai algas palielinājumu, bet arī darba stāžu un darba devēja samaksātās sociālā nodrošinājuma iemaksas.

30 No lietas materiāliem izriet, ka, izpildot iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, Itālijas Republika vispirms ir īstenojusi šādus pasākumus:

— Milānas Universitātē 1999. gada 27. novembrī parakstītajā koplīgumā par līdzstrādniekiem un lingvistiem-ekspertiem ir paredzēts, ka darbība, kuru viņi

veikuši kā svešvalodas lektori, ir jāņem vērā, lai noteiktu viņu darba samaksu. Pēc tam šī universitāte ar 2002. gada 7. maija vēstuli informēja Itālijas valdību, ka līdzstrādnieku un lingvistu-ekspertu darba samaksa ir palielināta un ka algas parādi ir aprēķināti, par pamatu ņemot 450 mācību stundas gadā;

— Pizas Universitātē ar administratīvā direktora 2002. gada 13. marta un rektora 2002. gada 10. maija lēmumiem noteikts, ka bijušie lektori saņem algu parādus saskaņā ar darba stāža trīs pakāpēm;

— Romas "La Sapienza" universitātes administratīvā direktora 2002. gada 17. maija lēmumā paredzēts, ka bijušo lektoru darba stāžs aprēķināms, pamatojoties uz 400 mācību stundām gadā;

— Palermo Universitāte ar 2002. gada 27. maija vēstuli paziņoja, ka tā aktualizēs bijušo lektoru darba samaksu, pamatojoties uz vēl izstrādes stadijā esošiem aprēķiniem;

— saskaņā ar Neapoles Austrumu universitātes institūta rektora 2002. gada 20. maija lēmumu līdzstrādnieki un lingvisti-eksperti saņem algu parādus, kas aprēķināti, pamatojoties uz 318 mācību stundām gadā;

— "La Basilicate" universitātes administratīvā direktora 2002. gada 22. maija lēmumā līdzstrādnieku un lingvistu-ekspertu darba stāžs noteikts saskaņā ar piecām pakāpēm un, pamatojoties uz 400 mācību stundām gadā.

31 Šie pasākumi nav atzīstami ne par pietiekamiem, ne par galīgiem, lai uzskatītu, ka ir izpildīts iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Itālija, un arī pati Itālijas valdība tos neuzskata par tādiem, ar kuriem tiek izpildīts šis spriedums.

32 Tādējādi jāatzīst, ka, neskatoties uz šī sprieduma 30. punktā minētajiem pasākumiem, datumā, kurā beidzās argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, pienākumu neizpilde ir turpinājusies.

33 Tā kā Komisija ir lūgusi piespriest Itālijas Republikai maksāt kavējuma naudu, jāpārliecinās, vai apgalvotā pienākumu neizpilde ir turpinājusies līdz brīdim, kad Tiesa izskatīja faktus (skat. iepriekš minētos 2005. gada 12. jūlija spriedumu lietā Komisija/Francija, 31. punkts, un 2006. gada 14. marta spriedumu lietā Komisija/Francija, 21. punkts).

34 2004. gada 14. janvārī Itālijas Republika pieņēma Dekrētu-likumu Nr. 2/2004, kura mērķis bija pieņemt vajadzīgās tiesību normas un paredzēt finansējumu, lai katra no attiecīgajām universitātēm beidzot varētu precīzi atjaunot bijušo lektoru karjeru.

35 Ar Dekrētu-likumu Nr. 2/2004 ieviestās tiesību normas balstās uz diviem principiem, saskaņā ar kuriem, izņemot iespējamus labvēlīgākus nosacījumus:

— bijušo lektoru karjera tiek atjaunota, par atskaites punktu ņemot vērā pētnieku, kas pieņemti darbā uz nepilnu darba laiku, darba samaksu;

— šī darba samaksa tiek piešķirta bijušajiem lektoriem proporcionāli to pasniegto mācību stundu skaitam, ņemot vērā, ka pilns darba laiks atbilst 500 mācību stundām gadā.

36 Kritērijs par 500 stundām gadā balstās uz stundu skaitu, ko, kā to laika periodam no 1994. līdz 1997. gadam paredzēja *CCNL*, nodrošina līdzstrādnieki un lingvisti-eksperti (bijušie lektori). Tas ir objektīvs kritērijs, kas ļauj atrisināt grūtības, kādas rodas, izvērtējot visu bijušo lektoru karjeru katrā atsevišķā gadījumā. Šajā sakarā pietiek atgādināt, ka visas universitātes nav norādījušas, ka pastāv koplīgumi, kuros ir paredzēti vajadzīgie kritēriji precīzai bijušo lektoru karjeras atjaunošanai.

37 Attiecībā uz tādu pētnieku karjeras izvēli, kas pieņemti darbā uz nepilnu darba laiku kā valsts darba ņēmēji, lai atjaunotu agrāko lektoru karjeru, jāatzīst, ka šāda izvēle ir valsts iestāžu kompetencē. No iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/Itālija pat neizriet, ka Itālijas Republikai bija jāidentificē darba ņēmēju kategorija, kura ir pielīdzināma bijušajiem lektoriem, un pret šiem pēdējiem minētajiem paredzētā attieksme pilnībā jāpielīdzina attieksmei, kāda ir vērsta pret minēto kategoriju.

38 Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa, pamatojoties uz Komisijas iesniegto informāciju, nevar atzīt šī sprieduma 36. un 37. punktā norādīto kritēriju neatbilstību, jo šķiet, ka to piemērošana īpašos gadījumos nav kavēklis bijušo lektoru karjeras atjaunošanai, balstoties uz labvēlīgākiem nosacījumiem.

39 Dekrētu-likumu Nr. 2/2004 tādējādi nevar uzskatīt par tādu, kurā paredzētas neatbilstošas tiesību normas, lai katra no attiecīgajām universitātēm varētu precīzi atjaunot bijušo lektoru karjeru.

40 Vēl ir jāpārbauda, vai ar attiecīgo universitāšu veiktajām darbībām pēc Dekrēta-likuma Nr. 2/2004 pieņemšanas ir pārkāpti norādītie mērķi.

41 Saskaņā ar Tiesas judikatūru šajā procedūrā Komisijai ir pienākums iesniegt Tiesai informāciju, kas vajadzīga, lai noteiktu, kā dalībvalsts ir izpildījusi spriedumu par pienākumu neizpildi (2000. gada 4. jūlija spriedums lietā C-387/97 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-5047. lpp., 73. punkts). Tā kā Komisija ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus par pienākumu neizpildes turpināšanos, attiecīgās dalībvalsts kompetencē ir iesniegtos datus un to sekas pēc būtības un detalizēti apstrīdēt (iepriekš minētais 2005. gada 12. jūlija spriedums lietā Komisija/Francija, 56. punkts).

42 Jāatzīst, ka bez attiecīgo universitāšu paziņojumiem, kas apstiprina, ka pilnībā ir atzītas bijušo lektoru iegūtās tiesības, Itālijas valdība ir iesniegusi detalizētas tabulas par šīs atzīšanas īstenošanu katrā no minētajām universitātēm.

43 Neapšaubāmi, lietas materiālos iekļautos maksājumu paziņojumus ir iesniegušas universitātes, nevis kreditori, un Neapoles Austrumu universitātes institūta gadījumā — samaksa noteikta vēlākā mēneša, kurā tika pieņemts šis paziņojums, datumā (2004. gada oktobris).

44 Tomēr uz Tiesai iesniegto faktu pamata nevar apšaubīt šī sprieduma 42. punktā minēto informāciju.

45 Šādos apstākļos nav pietiekamu faktu, kas ļautu Tiesai secināt, ka faktu izvērtēšanas, ko veica Tiesa, dienā pienākumu neizpilde turpinās.

46 Tādējādi kavējuma naudas piemērošana nav attaisnojama.

47 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jāatzīst, ka Itālijas Republika, nenodrošinot, ka brīdī, kad beidzās argumentētajā atzinumā norādītais termiņš, tika atzītas bijušo lektoru, kas kļuvuši par līdzstrādniekiem un lingvistiem-ekspertiem, iegūtās tiesības, lai gan šādu tiesību atzīšana tika garantēta visiem valsts darba ņēmējiem, nav veikusi visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, un tādējādi nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 228. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā ir atzīta pienākumu neizpilde, jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Itālijas Republika, nenodrošinot, ka brīdī, kad beidzās argumentētajā atzinumā norādītais termiņš, tika atzītas bijušo lektoru, kas kļuvuši par līdzstrādniekiem un lingvistiem-ekspertiem, iegūtās tiesības, lai gan šādu tiesību atzīšana tika garantēta visiem valsts darba ņēmējiem, nav veikusi visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 2001. gada 26. jūnija spriedumu lietā C-212/99 Komisija/Itālija, un tādējādi nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar EKL 228. pantu;

2) pārējā daļā prasību noraidīt;

3) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]